

РЕШЕНИЕ

№ 30

гр. Свиленград, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ВТОРИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Добринка Д. Кирева

при участието на секретаря **ВАСИЛЕНА В. КОСТАДИНОВА** като разглежда докладваното от Добринка Д. Кирева Административно наказателно дело № 20245620200108 по описа за 2024 година

Производството е по глава III, раздел V, чл.59 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания, вр. чл.189 ал.8 от ЗДвП.

Производството е образувано по жалба от **А. Т. Т. с ЕГН ******* от гр. ********* против Електронен фиш за налагане на глоба **Серия К №******* на ОД на МВР - Хасково, с който за нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП ,извършено в условията на повторност е наложено на основание чл. 189, ал.4, вр. чл.182, ал.4 вр с ал.1,т.3 от ЗДвП административно наказание „ГЛОБА” в размер на **200 лв.**

В жалбата се твърди, че атакуваният електронен фиш е незаконосъобразен,необоснован и издаден при допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди се,че ЕФ бил издаден при неизяснена фактическа обстановка и при несъобразяване на съдопроизводствените правила за това.Моли съда да отмени изцяло атакувания Електронен фиш.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, не се явява. За него се явява адв. М. от АК – Хасково , който поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ по подробно посочени съображения.

Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Издателят на електронния фиш **ОД на МВР - Хасково**, редовно призован, не се представлява и не взема становище по жалбата.

Заинтересована страна **РП Хасково,ТО Свиленград**, редовно призована ,не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност, приема за установено от фактическа страна

следното:

На ****г. в **** часа в гр.Свиленград по ул.**** при въведено ограничение на скоростта за населено място от 50 км./ч е било извършено засичане на скоростта и заснемане с автоматизирано техническо средство **** представляващо преносима система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации тип **** за установяване на нарушенията на правилата за движение е регистрирано и заснето движение на лек автомобил марка „****”, с рег.№ ****.

Техническото средство отчело, че автомобилът се движи със скорост от 71 км/ч при разрешена максимална скорост от 50 км/ч за населено място, т.е. с 21 км/ч превишена стойност на скоростта /след приспадане на допустимата грешка/.

АНО е приел, че нарушението е извършено повторно в едногодишния период от влизане в сила на ЕФ серия К № **** на 29.11.2023г..

Установено е, че автомобилът е регистриран на името на жалбоподателя А. Т. Т..

При тази фактическа обстановка от ОД-МВР-Хасково е издаден Електронен фиш.

Приложен по делото е Протокол за използване на АТСС с рег. №****г, с посочена дата на използване ****г., място на използване в гр.Свиленград, по ул.****, общо ограничение на скоростта въведено за населено място от 50 км/ч, режим на измерване - стационарен, номер на служебен автомобил, начало на работа – 21,00 часа, край на работа – 01,00 часа.

Налична е и снимка на разположението на техн.средство заснело процесното нарушение, преглед на ЕФ, снимки към ЕФ ,справка относно собствеността на посоченото в ЕФ –МПС, както и справка за нарушител/водач.

От представения Протокол № **** година, издаден от Лаборатория за проверка на полицейска техника се установява, че на посочената дата е извършена периодична проверка на преносима система за видеоконтрол ARH ****, според който съответства на одобрения тип.

Съгласно представения снимков материал от**** г., **** часа, отразена е измерена скорост на движение на лек автомобил , с рег.****, като измерената скорост е от 74 км/ч /преди приспадане на допустимата грешка/ при ограничение 50 км/ч.

Налична е и Заповед №81213-172/29.02.2016г. на Министъра на вътрешните работи с която се утвърждават образци на ел.фишове,като екземпляр от утвърдения ЕФ е приложен.

След получаването на ЕФ жалбоподателят не се възползва от правото си на възражения по него по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП, а го обжалва в срока по чл. 189, ал. 8 от ЗДвП пред съответния местно компетентен Съд – Районен съд - Свиленград.

Изложената фактическа обстановка е установена от приложените към АНП писмени доказателства.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира писмените

доказателства, приложени в Административнонаказателната преписка (АНП), както и допълнително представените такива, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспори по тяхното съдържание от която и да е от страните в процеса, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие писмените доказателства са пряко относими към неговото авторство и времето на осъществяването му, като потвърждават фактическото му извършване от жалбоподателя на нарушение по чл.21,ал.1 от ЗДвП.

По отношение на приложения снимков материал от заснет на **01.01.2024г.** клип с автоматизирано техническо средство 11743с7 представляващо преносима система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации тип ARH CAM S1 за установяване на нарушенията на правилата за движение съображения ще бъдат изложени по – долу в изложението на правните изводи.

На това място следва единствено да бъде отразено законовото положение, че снимковият материал, съгласно чл. 189, ал. 15 от Закона за движението по пътищата, като изготвено с техническо средство и система, заснемаща и записваща датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, съставлява веществено доказателствено средство в административнонаказателния процес и като такова бе приобщено по делото.

*При така установените фактическа обстановка съдът намира от следното **правна страна**:*

Жалбата е подадена в законоустановения срок, съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 8 ЗДвП, предвид представените доказателства за датата на връчването на санкционния акт от АНО/справка за нарушител /водач и преглед на ЕФ/ на **10.01.2024г.**, а жалбата е входирана в регистратурата на съда на **12.01.2024г.**,а наложената глоба с обжалвания ЕФ не е платена,видно от придружителното писмо до съда ,поради което е процесуално **допустима**.

Преценена по същество,съдът намира подадената жалба за **неоснователна** по следните съображения:

Изложената фактическа обстановка Съдът приема за безспорно установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства, които съдът кредитира като относими към предмета на доказване и допринасящи за разкриване на обективната действителност,като обратни доказателства не се ангажираха от страна на жалбоподателя.

При така възприетата и изложена фактическа обстановка съдът счита, че е налице осъществен състав на административно нарушение по смисъла на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП , тъй като на *****г. в ***** часа в гр.***** по ул.***** при въведено ограничение на скоростта за населено място от 50 км./ч е било извършено засичане на скоростта и заснемане с автоматизирано техническо средство ***** представляващо преносима система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации тип ARH CAM S1 за установяване на нарушенията на правилата

за движение, на лек автомобил марка „***** ”, с рег.№ ***** ,доколкото техническото средство отчело, че автомобилът се движи със скорост от 74км/ч при разрешена максимална скорост от 50 км/ч, т.е. с 24км/ч превишена стойност на скоростта/преди приспадане на допустимата грешка/.

Правилно е било преценено, че за процесното нарушение следва да бъде ангажирана отговорността на А. Т. Т. в качеството му на собственик на МПС,тъй като видно от приложената справка касателно собствеността на МПС се установява,че негов собственик е жалбоподателя,поради което възражението на процесуалният му представител, че авторът не е установен,тъй като от доказателствата по делото не се установявало,че собственик е именно неговият доверител, съдът приема за неоснователно.

В тази връзка следва да се посочи, че по делото е налична справка за собственици на МПС и не са налице данни въпросното МПС да е било управлявано от друго лице, различно от неговия собственик. Така или иначе от страна на жалбоподателя не са въведени твърдения, да е спазил процедурата по чл. 189, ал. 5 ЗДвП – при изрично указана такава възможност в самия ел. фиш.

В този смисъл безспорно установено е, че процесният автомобил, управляван от жалбоподателя А. Т. Т. е бил в нарушение, като е превишил с 21 км. /ч. /след приспадане на допустимата грешка/ разрешената скорост от 50 км. /ч,ограничение въведено от закона за населено място.

В настоящото производство се установява, че контролът е бил осъществен с годно техническо средство - ARH ***** , представляващо преносима система за видеоконтрол. Техническото средство е от одобрен тип, преминало през надлежна последваща периодична проверка, което се установява от приложения по делото Протокол № 114-СГ-ИСИС/01.09.2023 година.

Надлежно съставен и попълнен е Протокол по чл. 10 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г., който съгласно трайната съдебна практика представлява официален свидетелстващ документ, който удостоверява мястото, времето и начина на извършване на видеоконтрола и спазването на нормативните и техническите изисквания за неговата законосъобразност.

За пълнота на съдебният акт ,следва да се посочи,че не се споделя доводът на проц.представител на жалбоподателя,относно неяснота на мястото на извършване на нарушението,доколкото улицата посочена в ЕФ била с дължина 3км.,а едва в протокола се установявало точно мястото , по следните събражения:

Действително в обжалвания ЕФ е посочено,че нарушението е извършено по ул.Сан Стефано,като това обстоятелство не се оспорва от жалбоподателя,а от Протокола се установява,че техническото устройство е било разположено до казино Империял. При това положение и доколкото е индивидуализиран ,града и улицата на което е констатирано нарушението,както и че за участъка важи ограничение за населено място въведено в закона/в настоящият случай от 50км/ч/,по никакъв начин не се нарушават правата на жалбоподателя да разбере в какво точно е обвинен за да организира защитата си,поради което намира и това възражение за неоснователно.

Към Протокола по чл. 10 от Наредбата е представена и снимка на разположението на техническото средство заснело нарушението.

В случая обаче е налице процесуално нарушение в описанието на съставомерните елементи на деянието и на приложимата санкционна норма.

С електронния фиш е наложено наказание "Глоба" в размер на 200 лв. на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 4 вр с ал.1, т.3 от ЗДвП .

Съгласно чл. 182, ал. 4 от ЗДвП когато нарушението по ал. 1, т. 1 - 5, ал. 2 и ал. 3, т. 1 – 5 на чл. 182 от ЗДвП е повторно, наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер.

Така за налагането на санкция по чл. 182, ал. 4 от ЗДвП трябва да са посочени в съответния санкционен акт три обстоятелства: доколкото чл. 182, ал. 4 от ЗДвП е бланкетна, трябва да се направи съответната привръзка с нормата, с която се запълва бланкета (в случай на превишаване на максимално разрешената скорост в населено място от 21 до 30 km/h – чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП); описание от фактическа страна, че нарушението е извършено повторно; описание от фактическа страна защо е прието, че нарушението е извършено повторно, като се посочи съответният санкционен акт, който определя тази квалификация, включително с датата на влизането му в сила.

Съобразно горепосоченото, настоящият съдебен състав приема, че макар и да е описано, че деянието е извършено повторно в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ серия К № *****г, то от приложената по АНПр се установява, че същият не е влязъл в законна сила, така както е посочено в ЕФ, тъй като е отразено, че същият се обжалва.

При липсата на датата на влизане в сила на посочения електронен фиш, съдът не може да извърши преценка дали наказанието е наложено за повторно извършено нарушение по квалифицирания състав, както се сочи с посочената санкционна разпоредба, или за нарушение, извършено за първи път, каквото е словесното описание на нарушението.

Това е така, тъй като съгласно § 6" , т.33 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП " Повторно" е нарушението, извършено в едногодишен срок, а в случаите по чл. 174, ал. 2 – в двегодишен срок, от влизането в сила на наказателното постановление, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение, включително и когато първото наказание му е било наложено като нов водач.

От справката за нарушител се установява, че посоченият електронен фиш обуславящ съставомерността на квалифициращият признак „повторност” ЕФ серия К ***** е съставен на 31.10.2023г. и е връчен на 14.11.2023г. за нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП, като на основание чл.182, ал.1, т.2 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 50,00 лева, но щжо се отнася до неговият статус е отбелязано, че същият се обжалва .

В тази връзка липсва датата на влизане в сила на предхождащия санкционен акт, който да обуславя наказването на лицето при условията на повторност.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 8/16.09.2021 г. по т. д. № 1/2020 г. на ВАС в производството по реда на раздел пети, глава трета на

Закон за административните нарушения и наказания районният съд има правомощие да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението.

В случая е налице порок при описанието на санкционната разпоредба, като административнонаказващият орган е наказал жалбоподателя по санкционната разпоредба на чл. 182, ал. 4 вр с ал.1, т.3 от ЗДвП за нарушение, извършено при условията на повторност, доколкото такава липсва, видно от доказателствата по делото.

С оглед постановките на тълкувателното решение, няма пречка дори и при неправилното описание на санкционната норма, съдът да приеме, че квалифициращият признак "повторност" не е бил осъществен, и да приложи закон за по-леко наказуемо нарушение, като преквалифицира деянието на жалбоподателя по основния състав на извършеното нарушение, за което му е било надлежно предявено обвинението, и наложи наказанието по чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП в размер на 100 лева.

По този начин не се нарушават правата на жалбоподателя, който се е защитавал по описаните факти на извършеното от него нарушение за скорост с 21 км. /ч. над максимално позволената в процесния участък/в случая за населено място.

С оглед на изложеното, процесният електронен фиш следва да бъде изменен в частта му за наказанието, като наложеното на жалбоподателя наказание "глоба" се намали до размер от 100 лева на основание чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, като се потвърди ЕФ в останалата част/така и Решение №250/03.04.2023г. постановено по КАНД №29/2023г. по описа на АС Хасково/.

По разноските:

С оглед изхода на спора, разноски са дължими и на двете страни по съразмерност съобразно размера на защитения интерес.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН жалбоподателят има право на разноски в настоящото производство за представителство от адвокат.

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на жалбоподателя в размер на 400 лв. за адвокатски хонорар, съобразно представения Договор за правна защита и съдействие и поисканото присъждане на основание чл.38 от ЗА, а от страна на АНО не се претендира такива.

От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен Договор за правна защита и съдействие, видно от които е жалбоподателят е представляван безплатно в настоящото производство на основание чл.38, ал.1, т.3 от ЗА и в тази връзка е отправено искане за присъждане на разноски от страна на адв.М..

Основанията, при които адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие, са предвидени в чл. 38, ал. 1 ЗАДв.: 1/ лица, които имат

право на издръжка; 2/ материално затруднени лица; 3/ роднини, близки или на друг юрист. В посочената разпоредба не е уредено изискване клиентът да доказва наличието на някое от посочените основания при сключване на договора за правна помощ. Преценката дали да окаже безплатна правна помощ и дали лицето е материално затруднено или не, се извършва от самия адвокат и е въпрос на договорна свобода между адвоката и клиента. Предпоставките за присъждане на адвокатско възнаграждение на адвокат, оказал безплатна правна помощ, са посочени в разпоредбата на чл. 38, ал. 1 и ал. 2 ЗАдв.: адвокатът да е оказал безплатна правна помощ на някое от основанията по чл. 38, ал. 1, т. 1 – 3 ЗАдв.; в съответното производство насрещната страна да е осъдена за разноски, т. е. да е постановено позитивно решение за страната, представлявана от съответния адвокат /чл. 38, ал. 2 ЗАдв. във връзка с чл. 78 ГПК/. При осъществяване на посочените предпоставки и заявено своевременно искане за присъждане на адвокатско възнаграждение съдът е длъжен да определи адвокатското възнаграждение на оказалия безплатната правна помощ адвокат в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 ЗАдв., като осъди другата страна да го заплати. При негативно решение за страната, представлявана от съответния адвокат, адвокатът няма право да получи адвокатско възнаграждение, поради което преценката дали да окаже безплатната правна помощ е негова.

От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на **400 лева**.

С оглед защитената част от интереса му, следва въззиваемата страна да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя половината от определеното възнаграждение, а именно – 200,00 лв.

Разноски са дължими на въззиваемата страна, но при направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като искане в тази насока не е направено.

Мотивиран от горното и на основание **чл.63, ал.2, т.4, вр. ал.7, т.1 от ЗАНН**, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Електронен фиш за налагане на глоба **Серия К №******* на ОД на МВР - Хасково, с който на **А. Т. Т. с ЕГН ******* от гр. ***** на основание чл. 189, ал.4, вр. чл.182, ал.4 вр с ал.1, т.3 от ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 200 лв., за извършено нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП в санкционната част,

като **ПРЕКВАЛИФИЦИРА** деянието от такова по чл. 189, ал.4, вр. чл.182, ал.4 вр с ал.1, т.3 от ЗДвП, в такова по чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, като

НАМАЛЯВА размера на наложената глоба от 200 (двеста) на **100 (сто) лева** и

ПОТВЪРЖДАВА обжалвания ЕФ в останалата част.

ОСЪЖДА „ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ” на МВР –гр.Хасково със седалище и адрес на управление гр.Хасково,бул. България №85 **ДА**

ЗАПЛАТИ на **А. Т. Т.** с **ЕГН ******* от гр. *********, сумата в размер на **200** лв. , представляваща адвокатско възнаграждение за представителство по **АНД №108/2024г.** по описа на РС Свиленград.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - Хасково в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____